

Sećanje u osnovi predstavlja svođenje pojedinačnog na opšte, vremenito postajanje na bezvremene arhetipove. Ideja je večna prošlost, tj. večnost u modosu prošlog, ono što uvek već jeste, ono što bejaše biti. Upravo iz datog razloga ideja daje smisao sadašnjosti. Znanje tako produkovano međutim svodi egzistenciju na neku vrstu sećajućeg saznavanja. Tako sam Konstantin kaže: „Kada Grci kažu da je svo saznanje sećanje, oni kažu da je sva egzistencija zapravo bila.“

Grci shodno Konstantinu ne kažu da je bila u nekom vremenu, već da je egzistencija uvek već bila, ona je bila u večnoj prošlosti dok je svo postojanje samo vremenita slika večnosti. Unutar takvog stanja stvari sve prisutno nestaje u ambisu večne prošlosti.

Konstantin kaže da je „sećanje etički pogled na život, dok je ponavljanje moderni“ ili savremeni. Ovim Konstantin neposredno referira na Hegelov pojam *Sittlichkeit*, kao osnovu jezika, običaja, manira, morala i zakona. Zajednički etički način života jeste ono što životu daje odliku bezvremenosti, događaji i odluke utvrđeni su u večno postojanom strukturu praktičkog silogizma običajnosnog poretka. Konstantin ne negira funkciju sećanja unutar etičkog, već ukazuje da je unutar ponavljanja odnos pojedinačnog i društvenog drugačije organizovan.

Sam bezimeni mladić nije ni filozof, niti je osoba uključena u etički život, on je pesnik kao izrazito biće sećanja. Mladić je osuđen na ljubavni neuspeh i upravo taj neuspeh mu omogućava da stvori uobraziljom idealitet unutar jezika. Stvaranje idealne slike ljubljene upravo se smešta između njega i nje, i dovodi do rađanja poetskog izraza, ona je samo nestajući povod za njegov proces pounutrašnjevanja. Tako Konstantin komentariše: „Mlada devojkica nije njegova ljubljena; ona je povod koji je probudio poetsko u njemu. Zato je on voleo samo